

8. N. Kiss Zsuzsa fordítása.

9. Jean Sgard: MANON AVEC OU SANS CAMÉLIAS. In: LITTÉRATURE ET OPÉRA. Szerk. Philippe Berthier és Kurt Ringger. Grenoble, Presses universitaires de Grenoble, 1987.

10. N. Kiss Zsuzsa fordítása.

11. Jean Sgard: L'ABBÉ PRÉVOST: LABYRINTHES DE LA MÉMOIRE. Párizs, P. U. F., 1986.

12. N. Kiss Zsuzsa fordítása.

Jónás Tamás

NÉGY ÉVSZAK EGY LENGYEL LÁNYRA

éveknek féktelen szánján
messzire vitte a tél
ott hagytam pedig a lánynál
magamat aki kevély
szélcsendben tűrte hogy csaljak:
elhagyjam amikor ő
hold alatt párolgó harmat
tőlem lett igazi nő
hagyta hogy el hagyjam veszni
első nagy sikeremet
nem lehet fontosabb semmi
szeretni aki szeret

az évek virágzó fái
elillatozták a lányt
nem próbált visszatalálni
ha mégis: másra talált
krakkóban ülök azóta
buszozom vonatokon
rám kormozódik a csókja
le már azt nem csókolom
ott állok wavel a parton
bámul a visztula rám
nagy a fény de nyitva tartom
szememet csukva a szám

az évek avarhalomján
kopasz fák sétálnak át
az idő játékos kombájn
már learatta Olát

HELYCSERE

szívem agyában zöld vihar
agyam szívének holdja van
moszatos zöld szavak viharja
öv a világ a hold a csatja
lombom, te zöld, szerelmem rezget
szavak papírja lett az agy
út menti rohanó kereszték
háborújában kriszta vagy
keresztény csat jézusra templom
agyam szívem nem én vagyok
telefonomból prosti csend szól
a galambok is csak angyalok
betonná sérült végtelenben
delfingalambok úsznak át
szívemben még vödörnyi tenger
rohadó boldogság szagát
úgy őrzi mint az ég a földet
bizományi a naftalint
ha nem mozdulhat meg se többet
helyet cserél szív s agy megint

MEGÍRTAM MÁR

Nem írom meg az alkonyokat,
félek újrateremtetni őket.
Bár érdekesek, ahogy összemézezik
a bamba, vaksi tetőket.
Ahogy befolyik a fény, élém, a falra.
Aznapi gondjait kirajzolja,
s kamaszlánggal felmaszatozza, mit ő tett.

Nem írom meg a kormos kályhát,
a konyha közepén megálló hideget.
A padlásport csiklandó fénycsóvát,
s ahogy figyeltük, álmos gyerekek.
Nem írom meg anyámat. Ő se akarná.
Ahogy leült a székre, a zöldre, a falnál.
Megírtam már. Ahogy hallgatott, ahogy nevetett.

Nem írom meg a szájakat.
Arcok nélkül véstem agyamba
a hússosat, a nyitottat, az alvót,
s a fehérét, mi megremegett minden szavamra.
A kis pihéket, az ívek lágy hídjait,
ami, ha sokáig nézed, hallgatni tanít.
Nem! Minden száj lángoló szavanna.

Nem írom meg a véletlent.
Időmet, ahogyan össze- és visszakavarta.
Istent se írom meg. Nem pazarlom
a szavaim minden avarhalomra.
Az elhallgatást írom. A hiányban ragyogó pompát.
Ami megvan, elmúlik: felépítik és lebontják.
Óröm szavaim. Valami félkész alkalomra.

Salman Rushdie

VILÁGNAK MENEDÉKE

Greskovits Endre fordítása

Nagy Akbar új „diadalvárosának” kísérteties homokkő palotái hajnalban úgy festettek, mintha vörös füstből volnának. A legtöbb város szinte már születésekor azt a benyomást kelti, hogy örökkévaló, de Szíkrí mindig olyan lesz, mint a délibáb. Ahogy a nap a zenitre emelkedett, a hőség bunkósbotja a kőlapokat verte, minden emberi fület megsüketített, úgy remegett tőle a levegő, akár egy rémült antilop, és elmosta a hártárt a jőzanság meg a mámor, a képzeletbeli és a valóságos közt.

Még a nagymogul is képzelésbe merült. Királynék lebegtek szellemként a palotáiban, rádzsput és török ágyasok kergetőztek egymással. E fejedelmi személyek közül az egyik nem létezett. Képzelt feleség volt, akit Akbar álmodott meg úgy, ahogy a magányos gyermekek álmodnak maguknak képzeletbeli barátokat, és a sok élő, bár lebegő hitves jelenléte ellenére a nagymogul arra a véleményre hajlott, hogy az igazi királynék a fantomok, a nem létező kedves pedig az igazi. Nevet is adott neki, Dzsódhának hívta, és senki emberfia nem mert ellentmondani neki. A női lakrész visszavonultságában, a palota csendes folyosóin Dzsódhá befolyása és hatalma nőtt. Tánzsén, a nagy muzsikusz írt dalokat hozzá, és maga a perzsa Abdusz Szumad mester festette le egy álom emlékéből úgy, hogy soha nem látta az arcát, de a nagymogul, amikor megpillantotta a művet, összecsapta kezét a lapról ragyogó szépség láttán.

– Eltaláltad a megszólalásig – kiáltotta, mire Abdusz Szumad megnyugodott, és már nem érezte úgy, hogy a feje túl gyengén illeszkedik a nyakához; s miután a nagymogul festőjének e látnoki művét kiállították, az egész udvar valóságosnak tudta Dzsódhát, és a legelőkelőbb udvaroncok, a *Navaratna*, azaz a Kilenc Ékkő tagjai, mind elismer-